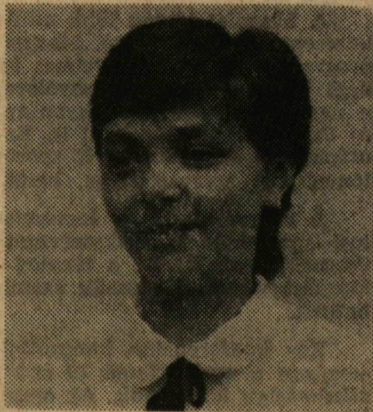

Népművelői munka elismerése

Idén első ízben osztották ki a József Attila Tudományegyetemen a Jó tanuló — jó népművelő vándordíjat. Az Egyetemi Tanács által alapított díjat azoknak ítélik oda ezentúl minden évben, akik — jó tanulmányi eredmény mellett — kiemelkedő közművelődési munkát is végeznek. Az április 4-i ünnepség keretében átnyújtott elismerő oklevelet kapta Újfaluzy Judit, III. éves orosz-történelem szakos hallgató is.

Hogyan értesültél arról, hogy megkapod ezt az oklevelet? — Behívtak a KISZ-bizottságra, s egy beszélgetés után közölték velem, hogy fölterjesztettek kintüntetésre. Először nem akartam belemenni, de mások mondták, hogy fogadjam el.

Milyen munkát végeztél, minek az elismeréseként lettél jó tanuló — jó népművelő?

Széles körben dolgoztam. Első év félévekor megválasztottak kari közművelődési felelősnek, s ettől kezdve nagyon sok munkám volt. Abban az évben például a JATE-VESE volt olyan rendezvény, amire sokan odafigyeltek, s amiben rengeteget dolgoztam én is. Később a DELEP klubjával alakítottunk ki jó kapcsolatot. Például mi fölajánlottuk, hogy március 15. alkalmából műsort tartunk a klubjukban, cserébe ők country-estet adtak nálunk. Legutóbbi nagy rendezvényünk a BÖLHE volt. Sok embert megmozgatott, s úgy érzem, ilyen alkalmakkor nagyon jó bandák alakulnak ki.

Úgy tudom, a közművelődési speciálkollégiumon is aktívan tevékenykedsz. Milyen haszna van ennek az egyetemi s a majdani munkád szempontjából?

Nem sok tekintélye van a spec. koll.-nak, de akik járnak rá, azok látják értelmét. Nemrég bevezették azt is, hogy aki négy féléven keresztül látogatja, s részt vesz kétszer a téli közművelődési gyakorlaton, az a diploma mellé kap egy papírt is, amivel mellék-, vagy akár főállásban művelődési házban lehet dolgozni. Mivel úgy érzem, ezen az úton sok embert meg lehet nyerni, úgy gondoltam,

— *Úgy gondolom, maga a tény, hogy az április 4-i ünnepség keretében nyújtották át az oklevelet, az is elismerést jelent.*

Nagyon izgultam, s amikor beültem az ünnepségre, nem mertem körülnézni. S amikor megtapsoltak, meg is hatódtam. Külön jól esett, hogy ismeretlenek is gratuláltak, s azok a volt gólyatáborosok is megkerestek, akiknek a táborát szerveztem.

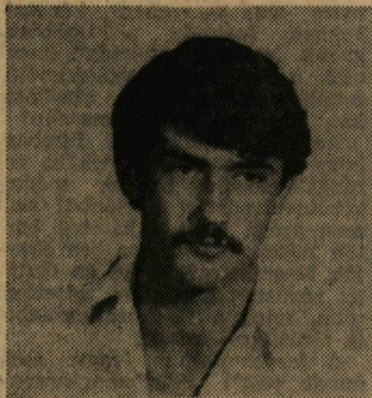
— *béte*

Miért hagyta abba?

Sorozatunkban olyan egyetemistákat, főiskolásokat szeretnénk megszólaltatni, akik valamely sportágban igéretesen indultak, reményteljes eredményeket értek el, de valamilyen ok miatt abbahagyták. Ma, amikor oly sokat foglalkozunk az utánpótlás gondjaival, érdekes lehet utánanézni: ezekből a diákokból miért nem lett nemzetközi szintű sportoló?

Fábián Imre hatalmas, izmos alkata első pillantásra elárulja: kitűnő dobó, vagy tízpróbázó adottságokkal rendelkezik. Tehetségét azonban nemcsak alkata hanem eredményei is mutatják: többször volt ifjúsági magyar bajnok, később az utánpótlás válogatottjaként tagja lett. Ma már — „természetesen” — nem versenyez. Nem a kora miatt, hisz még mindig csak 24 éves... A „miért?”-re ő így válaszol:

Hetedikes koromban kerültem az atléták közé. Nem sokkal később már Kovács Kálmánnal dolgoztam, aki most a főiskolán tanárom. Akkor még hatalmas fanatizmus volt benne, s ezt beleplántálta a tanítványába is. Serdülő bajnokságokon többször voltam az első hatban, aztán, amikor Kovács Kálmánt „megfúrták” az egyesületnél, akkor kerültem — négy év közös munka után — Trényi Imréhez. Még ezt követően is jöttek az eredmények: súlylökésben és gerelyhajításban is ifjúsági magyar bajnokságot nyertem, 16.12 illetve 62 m-rel. Technikáim persze — „sutyiban” — még visszajártam Kovács Kálmánhoz. Újabb súlylökő bajnoki cím következett — ezúttal fedett pályán, majd tízpróbában szereztem országos 3.

helyezést úgy, hogy csak kilenc számat teljesíttem, mert rúdral nem tudtam ugrani. Következett a katonaságot megelőző év. Ekkor tízpróbára edzettem, de végül eredmény nélkül, mert a SZEOL nem küldte el a nevezésemet a bajnokságra. A katonaság alatt pedig nem tudtam igazán dolgozni, így stagnáltak az eredményeim.

Idékerültem a főiskolára. Azt hittem, itt majd tudok komolyan dolgozni, hisz testnevelés szakra járok, részint azért jelentkeztem ide, hogy edzhessek. Aztán kiderült, itt korántsem tesznek meg mindent azért, hogy sportolhasson az ember. Várják az eredményt, de ha este 6-ig óram van, akkor hogyan tudják edzeni?

Máté Ferenczel kezdtem dolgozni, de másfél évi nagyon kemény munka után sem jött ki az eredmény. Súlylökést 16.14-et dobtam, de helyből is tudtam 15.60-at. Ha rendben van a mozgás, erre becsúszással két métert kellene rátenni.

Később rá akartak venni a kocsizásra (a doppingnak minősülő, tiltott — mégis sokak által felhasznált — anabolikus sztereoidokat hívják így „köznyelven” — B. T.), ehhez azonban orvos elnörszére van szükség, ami itt nagyon alacsony szinten van. Csintén szólva, féltém tőle, mert nálunk az edzők, edzőtársak mondták, esetlegesen, hogy „na öreg, ebből ennyit, abból meg annyit szedjél”, mindenféle tudományos alap nélkül. Több olyan sportolót ismerek, akiknek az izületei teljesen tönkrementek, mert a kocsizolás hatására a sportoló sokkal több munkára képes, mint amit az izületek elbírnak. Én azért sem akartam kocsizni, mert egyáltalán nem volt biztos, hogy akkor sokkal jobbak lesznek az eredményeim, még kevésbé az, hogy egészséges maradjak-e.

Szóval, láttam, hogy milyen sok munkával milyen kevés eredményt értem el, s a felnöttek között ezzel mennyire hátul voltam. S amíg nincs igazán nagy eredmény, addig komoly támogatás sincs, se az egyesületben, se a főiskolán.

Két éve meg is nősültem, így még egy okkal több volt, hogy kevesebb időt töltsék atlétikával. Egyre inkább kín volt az edzés, nehezemre esett a munka. Végül teljesen leálltam, s atlétikával már nem is foglalkozom egyáltalán. Nem táplálók illúziókat, belenyugodtam a befejezésbe. A tv-ben nagyon jó nézni a versenyeiket, s bánt, hogy nem lehetek ott, de akikkel együtt versenyeztem, azok közül sincs ott senki az élvonalban — ez mutatja, hogy a lemorzsolódás általános probléma, —balogh—

Ketten az Africanból

African néven a városi asztalitenisz-bajnokságban szerepel négy afrikai fiatal által alakított csapat. Tagjai Alvin Avé, Hayda Traboulsi (másodéves gyógyterapeuta hallgatók) és Henry Lincoln Ghanából illetve a nigériai Remi Ojo, aki harmadik éve tanul a SZOTE GYTK-n. A csapatról, és általában a sportéletéről beszélgettünk szerkesztőségünkben kétőjükkel, Remivel és Aveval.

— Mikor, hogyan állt össze csapatotok?

Remi: A csapat múlt őszen állt össze, de előtte is összejártunk játékosai időtöltésből. Legelőször én játszottam az egyetemi csapatban, utána kezdtünk együtt pingpongozni mi, afrikaiak. Én az egyéni versenyen tudtam meg, hogy van városi csapatbajnokság, ez adta az ötletet a csapat megalakítására.

— Eddig milyen eredményeket értek el?

Remi: Az eddig lejátszott hét mérkőzésből hatot megnyertünk és csak egyszer szerezünk vereséget, így a táblázat első helyén állunk.

— Nálatok melyik sportágak a legnépszerűbbek?

Ave: Ghánában mindenek előtt

áll a foci, utána népszerűnek mondható az asztalitenisz, a kosárlabda és a gyepplabda.

Remi: Nálunk is a labdarúgás az első a sorban, azután jön az ökölvívás. A pingpongot nem lehet a népszerű sportágak közé sorolni.

— Mielőtt Magyarországra jöttetek volna, mit tudatok hazánk sportjáról?

Remi: Jónyerről hallottam, egyáltalán a magyar asztaliteniszről. Ave: Én is csak a pingpongról hallottam néhány dolgot. Klampár világbajnokságára figyeltem föl.

— És most milyen képzetek alakult ki a magyar sportról?

Remi: Magyarország világszinten van majdnem minden sportágban. Például az asztaliteniszben kétségtelen, hogy jól játszanak. De a foci nem stimmel.

Ave: A magyarok jól játszanak majdnem minden sportágban, kivéve a fociban. Azon még lehet dolgozni...

— Látok-e különbséget a hazai és a magyar egyetemi sportélet között?

Remi: Az a nagy különbség,

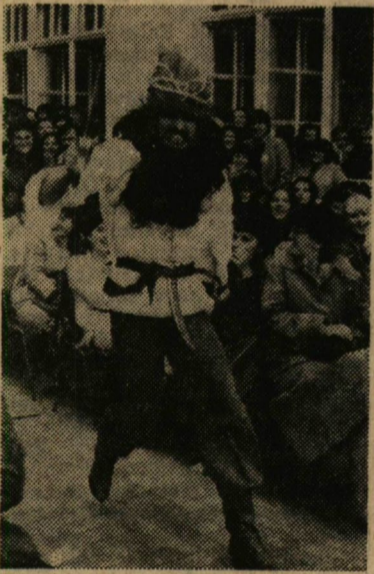
hogy itt minden energiát a tanulásra fordítanak a hallgatók. De a sportélet az egyetemen nem elégséges. Az alkalmankénti sportnap nem elegendő ahhoz, hogy rendszeres sportélettel beszélhessünk. Nigéria tízszor nagyobb, mint Magyarország, lakossága 90 millió fő. Mind a tizenkilenc megyeszékhelyen van egy-egy hatalmas egyetem, általában több mint ötven karral. Az egyetemi városrészekben a kari válogatottak egymás ellen játszanak a négy népszerű sportágban, de más sportágakban is. Szegeden nincsenek ilyen sportesemények a karok, esetleg a kollégiumok között. Itt elképzelhetetlen, hogy például ökölvívásban vagy kosárlabdában egymással vetelkedjenek a karok válogatottjai.

Ave: Nálunk hasonló az oktatási rendszer a nigériaihoz. Ghánának 12 millió lakosa van, így csak három nagy egyetemen tanulhatnak a hallgatók. De ott is hasonló a sportélet. Élnek a karok közötti versengés. Az ilyen versenyeket én is hiányolom a magyar egyetemi sportéletben.

(diusztus)

Luci Fici lett a dékán

a jogászok legutóbbi diákdekan választásakor, miközben ismét kiderült, a jogászokat nem ütik agyon. Luci Fici egyébként a III. évesek jelöltje volt és előzetes korteshadjárataival óriási tömegeket állított maga mellé. Így hiába szerezte be a II. évfolyam a Zöld disznót, s hiába volt a IV. évesek jelöltjének, San-dékánnak vad tekintete és minden ígérete, Luci Fici mindenkit legyőzött.

San-dékán

Zöld disznó, a II. évesek emblémája

Luci Fici és választói (Benyhe János felvételei)

* HÍREK * HÍREK *

Idén a fennállásának 200. évfordulóját ünneplő MAFK rendezte az Országos Egyetemi és Főiskolai Súlyemelő Bajnokságot. Szegedről négy fiatal vett részt ezen a versenyen, mindannyian sikeresen helytálltak. A 82,3 kg-osok versenyében Gúba Pál (első éves földrajz-testnevelés szakos főiskolás) harmadik helyezést ért el 215 (95; a 120) kg-mal. Ugyanebben a súlycsoportban az elsőéves matematika-testnevelés szakos Tarnóczy László 207,5 (95; 112,5) kg-os teljesítménnyel negyedik lett. A + 110 kg-osok mezőnyét a hatszoros magyar bajnok válogatott Balázs Mihály leiskolázta. A JATE harmadéves joghallgatója 350 (155; 195) kg-ot emelt. Mögötte végzett a súlylökőktől átrándult Ladányi Zsigmond, aki elsőéves hallgatója s

jogtudományoknak. Eredménye 262,5 (122; 140) kg volt. A csapatversenyben negyedik-ötödik helyen végzett a JATE duója, 12 ponttal. A Tanárképző Főiskola kettőse a nyolcadik helyen végzett 7 ponttal.

Ebben az évben a Pécsi Orvostudományi Egyetem rendezésében tartották meg négy sportágban a Medikus Kupa mérkőzéseit. 370 résztvevője volt a háromnapos tornának, budapesti, debreceni, pécsi és szegedi orvosok versengtek egymással. A szegediek eredményei a következők: női és férfikosárlabdában egyaránt második, női kézilabdában második, férfikézilabdában harmadik, női röplabdában harmadik, férfiben negyedik, kispályás labdarúgásban

harmadik hely. Az összesített pontversenyt Budapest orvostanhallgatói nyerték, második helyen végeztek a házilagzadók, a szegediek a harmadik helyet szereztek meg.

A megyei I. osztályban szereplő Tanárképző labdarúgócsapata két mérkőzéséről számolhatunk be. Dorozsmán 5:2-re, a volt SZAK-pályán a Makó ellen 3:2-re kaptak ki a főiskolások. Dorozsmán a 20. percben már 4:0-ra vezettek a hazaiak, ezután sem tért magához a Tanárképző, igaz, Hornyák és Koszta góljaival szépíteni tudott. A makóiak ellen már jobban játszottak a főiskolások, balszerencsés körülmények között, a 87. percben kapott góllal kaptak ki. A gólokat Kálmán és Bujdosó (11-esből) szereztek.